

קבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"ה באייר תשפ"א - (7.5.21)

"השיבה שופטינו: קבראשונה, ויועצינו: קבתחלה"

שבת פר' בהר-בחקתי, שבת מברכין

כניסת השבת - 19:03 צאת השבת – 20:07

1456

כבר עם מי להתקוטט. הצד השני נהיה אחר, זר. תפיסה זו של האחר, לא כאויב או כמתנגד שנאבקים עימו, אלא כזר, נראית בעיניי כאיום הכבד ביותר, הנורא ביותר, לקיומנו".

בפרשתנו מופיע הביטוי "וכי ימוך אחיך" מספר פעמים. בהתבוננות מעמיקה אפשר להבחין כי התורה מתארת תהליך הידרדרות שתחילתו במכירת חלקה בשדה, המשכו במכירת הבית ולקחת הלוואה וסופו, בהשתעבדות ליהודי או לגוי. הבחנה בתהליך זה מעוררת אותנו למחשבה מה גרם לאותו אדם להידרדר לשפל כזה, כלכלי או רוחני, והיכן יכולנו לקחת אחריות ולסייע לו. אמנם, לא תמיד קיימים בידינו האמצעים לעזור לאחרים, ולעתים הפרספקטיבה לא מספיק רחבה, ואנחנו מבינים את המצב רק בדיעבד. אולם, נדמה שהאפשרות לשינוי המציאות טמונה במילה "אחיך". כפי שכתב הרב שטיינזלץ, הידיעה הבסיסית כי למרות המחלוקות, אנשים אחים אנחנו, היא הבסיס לחיים משותפים. שכן, כאשר מדובר באדם שאני מגדיר כאחי, הסיכוי שאזדהה עם הקשיים שעוברים עליו גבוה יותר, וממילא הרצון והמחויבות לשתף פעולה ולחיות יחד, חזקים יותר. בתפילה לימים בריאים ולבשורות טובות, שבת שלום.

אבקש לפתוח בדבריו של הרב עדין אבן ישראל שטיינזלץ זצ"ל, מתוך מאמרו "אחדות", שנכתב לפני לא מעט שנים ורלוונטי כתמיד:

"העם היהודי נוהג כמו משפחה, ובמשפחה האחים והאחיות תמיד מתקוטטים ומכים זה את זה, לא פעם עד זוב דם. האם זה אומר שהפסיקו להיות אחים? כלל וכלל לא. אבל מריבות כאלה הן חלק מהעניין המשפחתי. משפחה בנויה על הקירבה הרבה בין חבריה, ומשום שבני המשפחה צמודים זה לזה ומתחככים זה בזה, מצוי שיש במשפחה חוסר הסכמה.

אף שריב אינו דבר נעים, ולפעמים גם מסוכן, הוא עדיין בגבול הנורמה. ואולם, לא פעם הריבים בנינו עוברים וגולשים לעבר נקודה, שבעיניי, היא מסוכנת ומפחידה. אנשים מכל הצדדים, לאו דווקא קיצוניים, מדברים על ה'אחרים', ואומרים: 'מה לי ולהם? אין לנו שום דבר משותף'. כבר שמעתי אנשים אומרים: 'איזה קשר יש לי בכלל עם הדתיים הללו? אני מרגיש הרבה יותר קרוב לערבים', וכיוצא בזה גם מן הצד השני: 'החילוניים הללו, הלא הם בעצם גויים ממש'. ובדומה לכך, 'מתנחלים' ו'שמאלנים' עשויים להיחשב זה בעיני זה כזרים גמורים. אמירה כזו היא בעצם מעבר לתחום הקטטה. אני מפסיק להתקוטט מפני שאין

”ואני תפילתי לך...”

שבת פר' בהר-בחוקותי

19:03 - הדלקת נרות

19:18 – מנחה

קבלת שבת, ערבית

08:30 - מניין בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

17:15 - מנחה קטנה

17:35 - לימוד - נח חיות

20:07 - צאת השבת

שבת שלום !

תפילת מנחה בימות החול בשעה
19:25 (לבעלי תו ירוק).

אסיפת החברים בזום במוצ"ש בשעה 21.30

מזל טוב!!!

* לאוריה ופנחס חושן, להולדת הבת.

רק באהות!!!

* שבת שבע ברכות של יאיר טסלר ומעיין שוחט תחול אי"ה בשבת פר' נשא, י"א בסיון 22/5 (שבת אחרי חג השבועות). החתונה תיערך מחוץ לקיבוץ.

* שבת בר מצווה של נעם ברלב, בנם של שחר ויוהנה, תתקיים, אי"ה, בפר' בהעלותך, י"ח בסיון 29/5

תזכורת: לבעלי השמחה יש עדיפות בקבלת דירות אירוח בשבת.

מירושלים ליבנה / שיחה עם יהושע אניקסטר

אהב להיות שליח ציבור ולעלות לימפטיר', והתפלל במניין של האבא והסבא של יהודה משי-זהב, שהיה טיפוס מיוחד. הוא נהג להעלות לימפטיר' רק מי שהתפלל באופן קבוע במניין שלו, וכל מי שהיה לו קצת כסף היה קונה 'מפטיר'. אבא שלי היה מגולח, וזה גרם לריב קבוע בינו לבין משי-זהב. לי זאת היתה חוויה מאוד לא נעימה. בניגוד לאבא, אני בורח מכל הכיבודים של בית הכנסת ועד היום אני מעדיף להתפלל בשקט בפינה שלי, בלי עליות ובלי שום דבר מיוחד. לפני כעשר שנים היתה לי חוויה לא נעימה. ביום הולדתי ה-75, לקחתי את המשפחה למקום שבו גרתי, עברנו בבית ישראל, וזרקו עלינו עגבניות וקיללו אותנו.

לאבא שלי היו עקרונות: הוא צריך לדאוג לי לאוכל, לשינה ולחינוך טוב. הוא שלח אותי לבית ספר ברחוב גאולה שנחשב לבית ספר פרטי, והיה צריך לשלם "תשלום עודף". קראו לבית הספר "בית ספר פרידמן", על שם המנהל. אני אהבתי מאוד ללמוד אבל שנאתי את בית הספר, משום שהמורים התעללו בתלמידים החלשים וזה מאוד לא היה לרוחי. המנהל לא הרשה לתלמידים ללכת לבני עקיבא. הקשר החברתי שלי היה בעיקר ממשחקים שהיו בסביבות השטיבלך, שם אבא שלי היה הולך להתפלל לפעמים מנחה וערבית (שחרית לא, כי הוא היה קס מוקדם לעבודה). היה בשכונה יהודי שהיתה לו רפת במעלה הרחוב. שמו היה רכנטל (בתרגום: בן אדם עשיר). היו לו ערבים שחלבו את הפרות. שנים לאחר שאני הגעתי

לכבוד יום ירושלים, שוחחנו עם יהושע אניקסטר, שהוא ירושלמי דור שביעי מצד אמו, ודור רביעי מצד אביו. בשלב מסוים גם צילה מצטרפת לשיחה.

- יהושע, ספר קצת על ילדותך בירושלים.

יהושע: "אמי נולדה ב"דייטשן פלאץ" (בעברית: הכיכר הגרמנית) בעיר העתיקה, ואבי נולד במאה שערים. היינו שלושה, אני הבכור ושתי אחיות. החל מהילדות המוקדמת שלי גרנו בשכונה שנקראה "בית ישראל הישנה". זו שכונה שהיום היא חרדית. גרנו בבית קטן, שהייתה לו כניסה עם שני חדרים במרתף, שם גרו שתי משפחות עניות. אנחנו גרנו בקומה הראשונה. בחדר גדול אחד ישנה כל המשפחה ובחדר שהיה מן פרוזדור - אכלנו. היה לנו מטבח קטן והשירותים היו משותפים עם עוד משפחה שגרה שם, כולל אמבטיה משותפת, שהיתה מוסקת בתנור עצים".

- חייתם בדוחק?

"ככה כולם חיו ... אבי עבד בחברת החשמל. הוא ניהל חיים של דתי מודרני, ולעיתים זה הביא עליו צרות. למשל, הוא היחיד בשכונה שהיה לו רדיו. זה היה בזמן מלחמת העולם השנייה והוא קיבל אישור להשתמש בו בשבת באמצעות שעון שבת. כל שבת, ב-13.30 הרדיו היה נדלק ושמענו חדשות. בגלל זה לא פעם נופצו חלונות ביתנו. אבא היה חסיד גדול של התפילה במאה שערים. למרות שלא גרנו שם, כל שבת הייתי הולך עם אבא לשטיבלך במאה שערים. הוא

לקיבוץ, אבא שלי בא לבקר אותי ומצא אותי חולב ברפת, הוא אמר לי: עזבת את הרפת של רכנטל בשכונה ועברת לרפת של יבנה. מה הרווחת?"

- מה אמא שלך עשתה?

"היא לא עבדה. אני לא זוכר מישהו שאמא שלו עבדה. היה מקובל שהאישה בבית. מבשלת. קונה. וזהו. אני זוכר שפעם אמא שלי חלתה ולא היה מי שירחץ כלים. הצטברו עוד ועוד כלים, אבל לא עלה על הדעת שמישהו אחר במשפחה יכול לרחוץ כלים. ואז, אחרי שכבר לא היו יותר כלים, אמא שלי קמה בקושי, רחצה כמה כלים וחזרה למיטה. זה היה הסטנדרט! אבא הולך לעבודה ומכלכל את המשפחה, ואמא בבית. פעם אבא בא לבקר אותי ביבנה וראה אותי שוטף את הבית. הוא הסתכל עליי ומלמל: 'וואי, עם איזו מכשפה התחתנת...!'"

- ספר קצת על ירושלים בתקופת המנדט.

"החוויות העיקריות של הילדות שלי קשורות

לעוצר, לרדיפה של הבריטים אחרי אצ"ל ולח"י ולמלחמת השחרור. ההתקפה על בית הספר לשוטרים היתה מאוד קרובה לבית שלי, או פיצוץ רכב בריטי. כל אלו היו חוויות ילדות.

אני זוכר את ה- 29 בנובמבר.

הבית שלנו היה מלא באנשים שהקשיבו לרדיו היחיד שבשכונה. היתה שמחה גדולה ויצאו לרחובות, לרקוד. היה איזה משוריין בריטי שהעלה את הילדים עליו, ואני בתוכם, ולפתע נעצר ברמזור, היחיד שהיה בכל

ירושלים, בהצטלבות הרחובות יפו ובן יהודה, וכל הילדים שהיו למעלה נפלו. אני שברתי את היד וזה גרר הרבה חוויות עגומות משום שמיד אחרי ההכרזה על המדינה, התחיל המאבק בירושלים, ואני הייתי צריך ללכת לטיפול במגן דוד אדום לטיפול ביד, ובכל פעם שהייתי שם ראיתי עוד יהודי דקור בסכין, פצוע מירי ועוד.

ואז פרצה מלחמת השחרור והערבים הפגינו את כל ירושלים. הבית שלנו היה די מרוחק מהגבול היהודי-ערבי, אבל החלונות פנו לכיוון שיח ג'ראח והתחילו יריות. אמא שלי לקחה אותנו לגור אצל הקרובים שלנו, באזור פנימי יותר בירושלים. אחרי כמה זמן חזרנו, ואז פינו לנו מרתף במרחק כ- 100 מטר מהבית שלנו, וגרנו שם, כל דיירי הרחוב, במשך כמה חודשים. ישנו 30 איש על מיטה אחת שהיתה מורכבת מכמה מיטות צמודות. יום אחד הגיעה חתולה. היא התבלבלה, עברה מאחד לשני ושרטה את האנשים. רוקח אחד שהיה שם אמר

שמוכרחים להתחסן נגד כלבת, וכל יום, במשך 14 ימים, הלכתי למחנה יהודה לקבל זריקת חיסון, וכל יום ראיתי הרוגים".

- מדוע?

"משום שקו המים לירושלים נותק מאיזור הירקון והמים הגיעו רק מבורות המים, היו תורים של אנשים להביא מים, והרבה פגזים נחתו ליד הבורות האלו. בכל פעם כשעברנו, ראיתי אדם עם כיסוי מעל הראש, סימן

שהוא נהרג. למזלנו לא היינו צריכים לצאת כי היה לנו בור מים בבית".

- אתה יכול להרחיב, על התחושות מהמצור?

"הכל היה חסר. קצת לפני המצור, דודה שלי נסעה לתל אביב והשאירה לנו פנקס תלושים של אוכל ל-250 גרם לחם ליום. בכל יום שלחו אותי לקחת 250 גרם לחם, כי זה מה שהיה. אבא שלי הלך לעבודה בחברת חשמל כל יום, ואכלנו מה שאבא השיג. פעם אחת הוא שם את היד, אני לא יודע איך, על קילו של דג לקרדה. אז אכלנו שבוע שלם לקרדה! אני לא מדבר על זה שבשר לא היה בכלל. גם חלב לא היה.

באחת השבתות ירדנו לשטיבלך, להתפלל, והיו המון אנשים. פגעו בחצר שני פגזי מרגמה ואני זוכר שנהרגו 13 איש. אנשים מבוגרים איבדו את העשתונות. אני זוכר שעזרתי למישהו לקחת ילד על ספסל הפוך, וזה באמת היה נורא. (באירוניה): אולי אני צריך לקבל ממשרד הבטחון פוסט טראומה..."

- זה סיפור שעד היום מלווה אותך?

"אני יכול לראות את הילדה הזאת, שהראש שלה נפגע. אבא ואמא שלה היו שם בחצר".

- איך קראו להם?

- "לדר".

"אני זוכר גם שהיו עריקים בריטיים שעזרו לערבים ושמו פצצה ברחוב בן יהודה, ולא מעט אנשים נהרגו. אני זוכר גם את הפיצוץ בסוכנות. שמענו פיצוץ. ראינו עשן מיתמר. זה היה במרחק של 200 מטר מבית הספר. הילדות שלי באמת היתה מלאת דם ועשן.

- אתה זוכר את דרך בורמה, איך שהמצור נפרץ?

"כן, בטח. כשהגיעה השיירה כולנו הלכנו לראות אותה.

עוד אירוע שאני זוכר הוא השיירה להר הצופים. בשיירה נהרגה דודה של שרה ברוכי וגם כמה מורים שלי נהרגו שם.

תאמין לי, אני לא יודע איך יצאנו חצי נורמלים. לא נורמלים לגמרי, אבל חצי".

- צילה: יהושע, סיפרת לניר על הנחושות?

יהושע: "אני מספר. המלחמה התקדמה, הערבים הירושלמים ברחו אבל המצור נמשך, ופוננו שכונות שלמות. יום אחד אני רואה את החבר שלי, משה יופה (מכפר מימון), עם חתיכות של חוטי חשמל. חוטי חשמל לא היו עטופים אז בפלסטיק אלא בעופרת. אני שואל אותו: 'מה אתה עושה?' והוא אומר: 'זה שוק מצויץ'. ואז הוא הכניס אותי לעניינים. היינו לומדים עד הצהריים, ואחר כך היינו הולכים לשכונות הנטושות ואוספים חוטי חשמל, מפרידים את העופרת מחוטי הנחושות ומוכרים אותה. אני, בתור ילד, הייתי מעשירי ירושלים".

- מי קנה את זה?

"מכרתי את זה למתווך. הוא הרוויח את הכסף הגדול".

צילה: "עם הכסף הזה יהושע הזמין את כל חברי הסניף לסרט!"

יהושע: "אהבתי ללמוד אבל לא הייתה לי הזדמנות כי גורשתי מהכיתה הרבה פעמים. אבל אהבתי לקרוא וקיבלתי אישור מיוחד להחליף בכל יום שני ספרים בספרייה, וקראתי המון, ועד היום יש לי ידע כללי רב מאוד. אהבתי גם ארכיאולוגיה והיסטוריה,

- איך היא ידעה את זה?

"אם זה היה הפוך, זה גם היה כך. ככה זה. ואני? אני שנאתי באותו רגע את המלחמה. שנאתי את ירושלים. שנאתי את כל מה שזה מביא. עד היום אני עוצם עיניים, רואה את האישה הזאת ויודע שהיא יודעת, שעוד דקה היא מתה".

- זה רגע מאוד מאוד אנושי.

יהושע: "בטח ששמחתי שכבשו את ירושלים. ואחר כך קיבלתי רכב מהצבא ולקחתי את ההורים שלי לחר הבית.

צילה: הוא סיפר לך על הרצח של סבא וסבתא של ציפי ושמוליק ליברמן?

יהושע: ראיתי במקרה איך שהאבא נהרג. זה היה קרוב אלינו, זה היה די קרוב לשער מנדלבאום".

השיחה נמשכת, ובסיומה מדגיש יהושע שוב, שהחוויה שהוא ניסה להעביר היא של ילד בירושלים בתקופת מלחמת השחרור. חוויה שבה שום דבר לא היה נורמלי.

סיפור מרגש של קצוות - אירועים גדולים בעיניים של ילד, עיר הבירה והקיבוץ, היישוב הישן והתיישבות ומאבק, וזה מה שהופך אותו לסיפור כל כך אנושי.

ראיין: ניר יעקבי

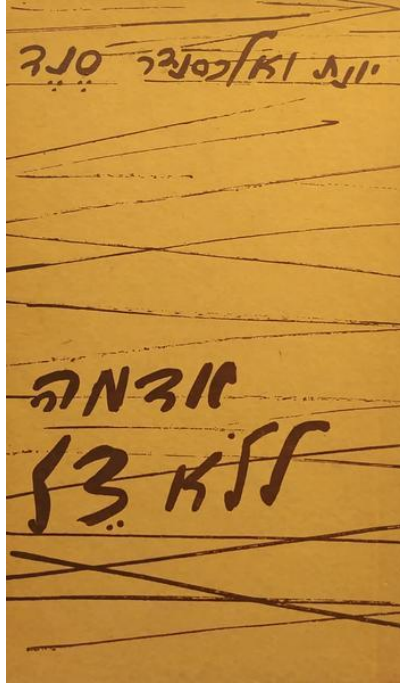
וידעתי שבזה אני אעסוק. יום אחד התגלגל לידי ספר על קיבוץ. "אדמה ללא צל", אוטוביוגרפיה של יונת ואלכסנדר סנד מרביבים, על תולדות רביבים. זה עשה עלי רושם גדול, ונסעתי במיוחד לרביבים כדי לפגוש אותם. הספר הזה שינה את חיי.

אמרתי: אני רוצה לחיות את החיים האלה. בעקבות זאת הצטרפתי לבני עקיבא, לגרעין שאחר כך הגיע ליבנה".

- מאז שהגעת לקבוצת יבנה אתה כבר לא בירושלים. בכל זאת, לכבוד יום ירושלים, תאר את התחושה ש"לקחו לך את ירושלים" ואת התחושה ש"החזירו לך את העיר". איך חווית את זה?

"אחרי שהגעתי לקיבוץ, הייתי שבוי במצרים, וחזרתי. ואחרי עשר שנים פרצה מלחמת ששת הימים. הייתי בחטיבה 4. עלינו

בכביש 443 לכיוון מזרח, ובינתיים כל הכפריים שביללה ברחו לכיוון רמאללה, חזרו בחזרה. אני נוסע בשיירה, על מכסה המנוע, עם הרובה, לאט לאט. ואז שמעתי שכבשו את הכותל והייתי מלא שמחה. דקה אחרי זה, הקומנדקר ממשיך לנסוע ואני רואה ערביה שחוזרת מרמאללה בחזרה לכפרה. היא הייתה בגיל של אשתי, ביד אחת היא סחבה חבילה עם סמרטוטים וביד שנייה החזיקה תינוק, ועוד ילד נגרר. העיניים שלי פגשו את העיניים שלה, והיא ידעה שבעוד דקה - היא מתה".

מי יתגורר בדירות המתפנות? / אלישע תשבי

החיים ביבנה והאחריות שהן צריכות לשאת על גבן בכניסה לחברות בקיבוץ, ואני רואה קליטה בכיוון הזה כיוון לא נכון, בלשון המעטה.

אני רוצה להעלות הצעה משלי לעניין זה והיא, לפתוח בפני בני משק שבחרו בעבר לא להמשיך איתנו, ורוצים לבדוק שינוי בהחלטתם, אופציה לבוא אלינו לתקופה מוגבלת של שנים, לנסות ולבדוק חזרה הביתה. המושג "עצמאות כלכלית" כבר לא זר לנו וניתן להשתמש בו גם לצרכים נוספים. כמובן שנצטרך לבנות קריטריונים מתאימים למסגרת זאת, אך היא עשויה לעשות טוב לחברינו, לבנינו ולקיבוץ בכלל. ראינו בשנים האחרונות משפחות שילד שלהם חזר לאחר שנתרו לבד, איזה אושר זה הביא להם. ואותי מאד מדאיגה התופעה שמשפחות שנתנו את כל חייהן לבית הזה, נשארות כדור אחרון למשפחתן שבנתה את הקיבוץ אבן על אבן וכעת, בעוד איקס שנים, לא תהיה להן כל אחיזה וזיקה ליצירה שהן בנו. התופעה הזו הייתה גם נחלת הדור הקודם, אך היא מתעצמת בדור השני והשלישי, ויש לתת על כך את הדעת.

נכנסנו למהלך הבנייה עם חילוקי דעות גדולים, ובסופו של דבר האספה הכריעה ואנחנו בדרך לביצוע. וכעת צריך לקרוא את המפה, לאן זה מוביל אותנו, גם מבחינה דמוגרפית.

באחת האספות האחרונות אישרנו הרכב צוות לקידום אבן דרך שנייה. נשמעו באספה הערות לגבי תפקיד הצוות, כדי להקיף את כל היבטי הכניסה לאבן דרך 2. חבר, שהוא חבר בצוות היגוי הכולל, היקשה על כך שהצוות הושבת ולא מתכנס כבר מזה זמן, ולכאורה נטלו ממנו את סמכויותיו, במסגרת הכוללת ליווי מהלך הבינוי הנרחב על כל היבטיו, מהלך עליו החלטנו לפני כשלוש שנים.

אני רוצה להעלות בכתבה זו את השאלה מי יתגורר בדירות המתפנות, נושא שחייבים לתת עליו את הדעת.

לפי הבנתי, אבני דרך 1 ו-2, שיסתיימו להערכתי בעוד כשלוש שנים, יגרמו למעבר של כ-60 משפחות. משפחות שיעזבו את דירתם הנוכחית ויעברו לבית חדש, כמו כן, בחלוף השנים דירות מתפנות בדרך הטבע. נכון. פינוי בינוי יגרום להריסת דירות ישנות, אך לא בממדים משמעותיים בשלב זה, ולפי הערכתי נעמוד עם כ-40 דירות פנויות. חלקן ייתפסו על ידי בנים חוזרים - והלוואי, אך שוב, נפח הדירות שיוותרו לאחר מכן עלול או עשוי ליצור ואקום, כל אחד לפי השקפותיו. ואקום מתמלא מעצם כוח המשיכה שלו.

אני מתנגד לפתוח ביוזמה של קליטת משפחות במסגרת פרסום ארצי, שיקרא למשפחות להצטרף לקבוצת יבנה. פנייה כזאת תמשוך משפחות שבגדול מחפשות איכות חיים, ואין להן מושג על מסגרת

קצרים

ק. הילה

דירות, דירות, דירות. המדור **שאל מספר צעירים על המפגש שהתקיים בנושא הדירות**, וזכה לשיתוף פעולה מצומצם. לבסוף חולץ הניסוח הבא: "ביום שלישי בערב, התכנסו וירטואלית באמצעות הזום, דיירי הקוטג'ים הלא מורחבים עם נציגים של הנהלת הקהילה וועדת החברים. בשיחה הוצגה בפני החברים התמונה הכללית של מספר דירות הקומותיים המיועדות להתפנות בעוד כשנה, וסדר הקדימויות בתהליך. התקיים דיון ער והמשפחות הצעירות העלו בפני מארגני הפגישה את התחושות והמחשבות שהמעבר מעלה בהם, את המורכבויות ואת הצורך בשיתוף המידע ובשקיפות. במהלך השיחה, ניכר היה הרצון של החברים הצעירים להיות מעורבים בתהליך באופן משמעותי".

"היי גמלי. ק.הילה שמה לב לאחרונה **שהגרונות במרק העוף** המסורתית שלנו הוחלפו בשוקיים. לאחר בירור ובילוש, היא נענתה שיש מחסור חמור בגרונות בכל השוק. התוכל להרחיב במה מדובר, ומה המשמעויות במטבח?"

גמלי: "נתחיל בסיפור קצר. לפני הרבה שנים, בראש חודש אדר, אירחתי כמה חברים מהגרעין שלי. אמרתי להם: "יש אחלה ארוחה, עם סטייקים. בואו נתפנק".

מי שנכנס **השבוע לבית האדום**, היה עד לסצנה לא שכיחה. מחשבים פרושים על השולחנות ועל המסכים – טבלאות, כשקבוצת מומחים ומתלמדים נלהבים מכניסים לטבלה את פרטי החפצים, בחרדת קודש. ק' הילה נכנסה רק כדי להכניס 'נשמה' למדור, אך מהר מאוד נאלצה להיחשף בתור דינה ספראי. אבל החשיפה הזו היתה רק פתיחה לחשיפה הרבה יותר גדולה. "דינה, בואי ספרי על התחוננים של סבתא שלך" שמעתי לפתע את אושר קולמן. ניגשתי וראיתי קבוצת נשים רכונה על היחפץ' שהעברתי למחסן הבגדים בסערת המעבר לדירה. וכך, מצאתי את עצמי מספרת על ההלבשה התחוננה של סבתי. כן, הנונה האיטלקיה, האצילה, שבכל חיי ראיתי אותה במצטבר פחות מ-30 יום ותמיד, במיטב מחלצותיה. המומחית לטקסטיל מ'שנקר' היתה מאושרת! זכיתי להרצאה מאלפת על מנהגי הלבוש העליונים והפחות-עליונים, על הקשרים, הסרטים והפתחים של

'הפריטי'. זהו. אם אמשיך, אעבור את גבול החשיפה. אז סבתא יקרה, היה נעים להיזכר בך ולחשוב כמה כולנו אנושיים.

עיתון "המודיע". "מה כתוב שם, מרים?"
 "זאת כתבה על סבא רבא שלי, ישראל
 קניגסברג, שתרים לפני קרוב למאה שנה כסף
 לסלילת דרך מצפת להר מירון" היא מספרת.
 "קראו לדרך הזאת 'דרך ישראל' על שמו, אבי
 ששון חוקר את הנושא...". כתבתנו יירטה את
 אבי ששון בתקווה לשמוע קצת על העבר וגם
 לקבל ממנו כמה תובנות אקטואליות על
 האסון במירון. אבי: "ישראל קניגסברג בא
 מאמריקה ב-1924 לבקר בארץ לרגל עסקיו
 ומחליט לבקר במקומות הקדושים. הוא מגיע
 לצפת ואז עולה על סוסו ושם פעמיו למירון.
 הדרך משובשת מאוד, והוא נופל מהסוס. הוא

מנהיגי הקהילה עם המושל הבריטי ליד לוח
 האבן של "דרך ישראל" ביום פתיחת הדרך

מחליט שהוא לא יכול להשאיר את המצב כפי
 שהוא ומביע בפני וועד הקהילה בצפת את
 רצונו לסייע בסלילת דרך בטוחה יותר,
 המכבדת את הגישה למקומות הקדושים.
 הוועד שמח על הרעיון וישראל תרם 170
 לירות מצריות להשלמת הסכום (בערך רבע
 מליון דולר בערכים של היום). זאת לאחר
 שמובטח לו למלא את בקשתו ולהציב לוחות
 זיכרון בשני קצוות הדרך עם ניסוח שהוא
 קובע. יש תיעוד של התכתבות בין וועד
 הקהילה היהודית לבין המושל הבריטי של
 צפת בנושא. הכנת הדרך ארכה שנה וחצי
 והסתיימה ב-1926. היא יוצאת מהרובע

הם ניגשו למנה ופתאום אני רואה בחור
 מהגרעין הולך לעמדה של המרק וממלא את
 הצלחת שלו בגרונות הודו. שאלתי: "מה
 אתה עושה? יש סטייקים!" הוא אמר: "תאכלו אתם את הסטייקים ותשאירו לי
 את הגרונות". מה זה אומר? יש אנשים
 שבשבילם גרונות זה מעדן!

ביבנה אנחנו משתמשים בגרונות הודו רק
 למרק. זה נותן טעם טוב. בשבת צורכים
 70-80 ק"ג וביתר השבוע עוד 20 קילו.
 בארבעת החודשים האחרונים, המחיר
 התחיל לטפס. אני מכיר את העליות
 והירידות של המוצר הזה. בהתחלה אמרתי,
 זה יעלה ואחר כך ירד ויירגע, כמו בכל שנה.
 הטווחים בדרך כלל הם בין 6 ש"ק בקיץ,
 למקסימום 9 ש"ק בחורף. ואני נערך לפני
 החורף, קונה בסדר גודל של שניים-שלושה
 טון ומקבל מחיר טוב. אבל השנה המחיר
 המשיך לטפס ל-15-18 ש"ק לקילו ובשיא הגיע
 ל-30 ש"ק. זה כבר לא בתקציב שלנו. אני
 לא יודע מה קרה השנה. שאלתי אנשים
 שנמצאים בתוך הענף הזה. אין להם הסבר
 כל כך משכנע למה רק הגרון והשווארמה
 זינקו במחיר וכל החלקים האחרים לא. זאת
 הסיבה שבתקופה האחרונה שמים במרק
 שוקיים. זה נותן טעם של עוף במרק והעלות
 היא בסביבות 8 שקלים. אני מתחיל להרגיש
 שיש ירידה, עדיין לא מספקת, ואני מקווה
 שהמחיר ימשיך לרדת. זהו. ושיהיה חג
 שבועות שמח לכולם."

נציגת המדור פגשה את חברתנו מרים
 וכמן, נרגשת מכתבה במהדורה האנגלית של

רוצה לתרום ולהשפיע. זה גורם לכך שכל יום או נדבן המעוניין להוסיף בית מדרש או חדר שירותים או מקום התכנסות מרשה לעצמו להניע מהלכים. כך שהפעילות לא תמיד מוסדרת, לכן נוצר גבש של בתים ושבילים באתרים קודש. מדינת ישראל יודעת להרוס מבנים לא מתוכננים גם באתרי קודש. כך למשל בקבר דן בן יעקב נבנו באופן ספונטני שלושה בניינים במהלך השנים, שנהרסו לאחרונה על ידי המדינה, וזה עבר בשקט. נכון שמאמינים מגיעים לשם אבל המדינה שומרת מהתפתחות לא מבוקרת. במירון, כידוע, המצב שונה כי ככל שהמקום גדול יותר קשה יותר לשלוט בזה. המדינה העבירה את הסמכות למרכז למקומות קדושים המצוי תחת משרד הדתות, אבל משרד הדתות נתון תחת השפעה חזקה של גורמים לא ממוסדים. אגב, גם בקבר ר' מאיר בעל הנס יש תופעה דומה מבחינת גבש המבנים, הטופוגרפיה, וגם שם משרד הדתות נמצא באותה סיטואציה.

היהודי בצפת, דרך רחוב האר"י ויורדת לנחל ביריה וממשיכה במקביל לנחל עמוד ואז פונה לעין זייתון (שרידי הכפר עין זיתים) מהלך קילומטר וחצי, ומשם, פחות או יותר בתוואי הכביש של היום, ממשיכה הדרך מהלך של כ-9 קילומטר עד מירון. כיוון שהדרך המודרנית נוחה יותר, לא נוסעים כיום בדרך ישראל' ההיסטורית, שכיום היא דרך עפר שמהווה חלק ממערכת השבילים בשמורה. זאת דוגמה איך מקומות קדושים משפיעים על התפתחות מערכת דרכים ועל מערכת שלמה שנועדה לשרת את המאמינים". כיום אבני הזיכרון אינן במקום והן נושא לסיפור בלשי מרתק, ו"מבית" משאיר ברוב טובו את המשך הסיפור לבמות אחרות. וכעת נחזור להווה ולאבי: "אבי, כבקיא בנושא אתרים קדושים ושימור, יש לך נקודת מבט ייחודית על האסון במירון, חוץ מזה שהכתובת היתה על הקיר?" אבי: "התופעה של מקומות קדושים היא כר פורה לפעילות ספונטנית של מאמינים שכל אחד

ביום ראשון – ערב יום ירושלים
החנות תהיה פתוחה
בשעות הצהריים במקום בערב.

חילופי תפקידים בהנה"ח:

רבקה שריד החליפה את נטע עמיר
בטיפול בתקציב אישי.
בקשות ושאלות נא להפנות אליה
במייל: rivkasarid@kv-yavne.co.il
או בטלפון 8695
תודה
נטע עמיר
050-6998900

ביום שלישי י"ד באייר, 25.5,
תתקיים במחסן הבגדים
מכירת הלבשה תחתונה לנשים, "טריומף"
בין השעות 16:00-19:00.
מלמנות במחאה, אפרה

חג השבועות

שבת חינוך בפתח!

מתני?

שבת הבאה פרשת במדבר, ג' בסיון, ה' 14.5

מה כתכנית?

יום שישי:

11:00-13:30 - חומסייה בהפעלת הלימונים. כל ההכנסות לקייטנת איל"ן

13:00 - טיש קבלת שבת עם עופר כ"ץ וורדה גולדנברג בדשא חד"א

שבת:

10:30-11:30 - בתי ילדים פתוחים

17:00-18:30 - משק ילדים פתוח למבקרים

21:00 - הקרנה חגיגית של הסרטון "קיבוץ גלויות"

שבת שלום!

ההרשמות לארוחות
ליל חג ובוצ"ר (בקישור
שנשלח)
ייסגרו ביום ראשון,
כ"ז באייר (09/05)
- **ביום חמישי ב' בסיון**
- **חלוקת אוכל**
(13/05)
ליל שבת, ליל חג ובוצ"ר
17:00-17:30 בחד"א
הדרומי/במשטח - **נא**
להביא כלי למרק של
ליל חג

- **מרק ליל שבת ובוצ"ר**
יחולק ביום שישי
(14/05) בשעה 11:30-
10:30 במטבח. **יש**
להביא כלים.

- השירות לחבר (מיני)
יום ראשון, **ערב**
שבועות, פתוח בשעות:
10:00-06:30

הוצאת חלות (לחג):
במיני 10:00-06:30

חג שמח

צנף האזון

חומסייה
הלימונים

תפיק אוריג!

שמחים להזמיןכם "חומסיית הלימונים"
החומס בתשלום סמלי וכל ההכנסות
לקייטנת אילן.
בתפריט: חומס, טחינה ותוספות
בואו לנו, לתרום ולהנות!

יום שישי ג' בסיון תשפ"א
11:00-13:30
בדשא החופות

14.5.2021

משולחנו של מרכז החינוך / אסף בית אריה

תרומה לקירוב לבבות ולהקטנת תיוגים ודעות קדומות.

* **שבת חינוך** – השנה נבצר מאיתנו לקיים את "השבת היבנאית" המסורתית. עם זאת, כדי לא לוותר לגמרי, בשישי-שבת הבאים נשמור על הגחלת במספר פעילויות קהילתיות, בהובלת החינוך. ראו פרסומים בגיליון זה ובשאר "ערוצי התקשורת" במהלך השבוע. אנו מחכים כבר לחזור לחגוג שבת יבנאית בהלכתה, ובגדול, במסגרת שנת ה – 80 (הנדחית) הבאה עלינו לטובה.

* משפחות רבות מבקשות (בצדק) לדעת מה **התוכניות של החינוך לחופש**, על מנת לתכנן חופשות משפחתיות וכדו'. הצורך ברור ואני מתנצל שטרם פרסם. אחת הסיבות לכך היא, שגורמים שונים משפיעים על התוכניות שלנו, כמו למשל – ביה"ס, הצופים, הקב"ד, איל"ן, ועוד. גורמים אלו כפופים לתכתיבים שונים (קורונה, זוכרים?) ולכן הם מתקשים לתת לנו תשובות מדויקות. ובכל זאת, ברור שהמידע נחוץ. אז להלן התוכניות העיקריות שידועות כרגע. חשוב להדגיש - חלק מהדברים עוד לא סגורים סופית, פעילויות עשויות להיתוסף או להתבטל, ותאריכים עוד עשויים להשתנות. ובנוסף, אלו רק פעילויות של החינוך. אירועי תרבות וכדו' אינם מופיעים כאן.

* **ל"ג בעומר** – לאחר שנה שבה לא יכולנו לחגוג, ניכר היה שהילדים (והוריהם?) שמחו לחזור לשגרה המוכרת של ערב ל"ג בעומר. בשעות הקטנות של הלילה, תוך כדי הסתובבות בין המדורות, התחילו להגיע הדיווחים הקשים ממירון, מה ששם את כל האתגרים שלנו בפרופורציה ... ועם זאת, השאלות הבטיחותיות והחינוכיות שעלו לקראת המדורות ובמהלכן, מצריכות חשיבה מחדש על הפורמט של הערב הזה, בעיקר בגילאי החטיבה והתיכון. חלוקת האחריות על ההתרחשויות בין ההורים לצוותים החינוכיים ראויה גם היא לעיון ודיון. בסך הכל, הלילה עבר בשלום והילדים נהנו. עם זאת, היו גם תקלות והתנהגות בעייתית ובעיקר, הייתה (לי) תחושה שיש צורך בהרבה מזל ו/או חסדי שמיים כדי שכל הילדים יחזרו הביתה בשלום. חשוב שכולנו נהיה יותר מודעים לסיכונים, ובהחלט ישנם כאלה.

* בתחילת השבוע, ביוזמה חשובה וספונטנית של המדריכים, יצאו שתי שכבות מהנוער שלנו ל**ביקור תנחומים והבעת סולידריות בבית שמש**, אצל משפחות ששכלו את יקיריהם באסון במירון. הביקור היה חשוב ומשמעותי, לשני הצדדים. נקווה שהביקור הזה סייע להקל, ולו במשהו, את האבל הכבד, ולצד זה נקווה שהייתה בו

תאריך	יום	כיתה	פעילות	תאריך	יום	כיתה	פעילות
22-24/6	ג-ה	ט-י"א	טיול	19-22/7	ב-ה	א-ד + מדריכים	קייטנת א-ד
4/7	א'	כולם	פתיחת הקיץ	19-21/7	ב-ד	ט'	סמינר צופים
5-7/7	ב-ד	צופים	מחנ"ק	25-30/7	א-ו	ח-י"א	קייטנת אילן
11-15/7	א-ה	ג-ו	מרתון - אנגלית ומתמטיקה בכיף	8-12/8	א-ה	ה-י"א	קייטנות
				22-27/8	א-ו	0-18	שבוע מעברים

משולחן תרבות

נעלה את ירושלים על ראש שמחתנו. ביום ראשון, כ"ז באייר (9.5.21),

יציאה לטיול באזור טיילת ארמון הנציב.

"לקראת שבת לנו ונלכה" - קבלת שבת ישראלית עם עופר כץ וורדה גולדנברג

ביום שישי, ג' בסיון, (14.5) - בשעה 13:00 ברחבת חדר האוכל, במסגרת

"שבת ישראלית". בחסות המתנ"ס.

"אז מה באמת היה לנו שם?" סיפורה של

שלישיית "הגשש החיוור", בהרצאה משולבת

בקטעי וידאו נדירים, שירים וסיפורים

מאחורי הקלעים, **עם צוקי צפתי**,

ביום שלישי, י"ד בסיון (25.5) בשעה

20:30 באולם האירועים.

ימים מלאים בטוב לכולנו
ועדת התרבות.

משולחנה של מנהלת אשכול השירות / סיון לנג

אנו ממתנינים להיתר פינוי מהמשרד להגנת הסביבה. לכשיינתן ההיתר, נקבע מועד לביצוע הפינוי.

מים חמים - פעוטונים: שכונת הבתים החדשים המזרחית ממוקמת על תשתיות המים החמים של שכונת הפעוטונים. נדרשנו להחליט האם לחדש את תשתיות הובלת המים החמים מהמערכת המרכזית אל שכונת הפעוטונים, או לשנות את שיטת חימום המים בשכונה למערכת דירתית, בדומה למתוכנן בבתי החדשים.

אנו מתכננים פיילוט בו נתקין מערכת חימום מבוססת גז + מערכת שבת בדירה אחת (אצל משפחת בגלייבטר – תודה על ההירתמות). לשם כך תבוצע חפירה מצובר הגז (ממוקם מאחורי בית אסתר לוי) לכיוון בית 71. המערכת כולה תותקן בחודש הקרוב. דיירי הפעוטונים יעודכנו לפי תוצאות הפיילוט על ההחלטות להמשך.

מקלט עציונים: בשנת 2015 (מזמן...), התגלה אסבסט פריך במקלט העציונים (ליד גן ישיב). אסבסט שמתחיל להתפורר נחשב מסוכן מאוד, ולכן נדרשנו לפנות את האסבסט וכן, להשאיר את המקלט סגור ומשולט עד לפינוי. פינוי האסבסט מהמקלט הינו פרויקט מסובך ויקר, ולכן ביקשנו לדחות את הביצוע ככל שניתן. לפני כ-3 חודשים פנו אלינו מהמשרד להגנת הסביבה ונאמר כי בהתאם לחוק האסבסט במדינת ישראל – כל מפגע אסבסט שנתגלה עד כה, חייב להיות מפונה עד לאוגוסט 2021 – 10 שנים מחקיקת החוק. בימים אלו אנו מתארגנים למבצע פינוי האסבסט, במסגרתו כל תכולת המקלט תוטמן בצורה חוקית, והמקלט ינוקה בצורה כזו שלא יותרו שאריות מסוכנות. תהליך הפינוי והניקוי אורך כשבועיים. בזמן העבודה על המקלט האזור יגודר, יועמדו שתי מכולות בהן ישימו את פסולת האסבסט, ולאחר מכן תכולת המכולות תשלח להטמנה.

הציטוט השבועי

צוברים f סלופארק

חברים יקרים,

בתחילת השבוע הבא, קבוצת יבנה תצטרף לסלופארק (9070*) - חנייה רכב ארצית, במקביל לשירותי חנייה של פנגו.

ביום ראשון תקבלו sms (מסרון) ישירות לנייד שלכם, עם לינק לאפליקציה. (התקינו אותה).
יתרונות:

חנייה בכחול לבן בכל הארץ וב-300 חניונים בפריסה ארצית.

הארכת חנייה אוטומטית (אין צורך ליזום הארכה).

סיום חנייה - יזהו את התזוזה שלכם ע"פ הגדרה של ה'בלוטות' באפליקציה. (בדף הראשי של האפליקציה, לחצו על כיבוי אוט' וכך תוכלו להגדיר את ההתקן).

חניונים - בחניונים תקבלו מסלופארק הודעה ישירות לנייד, והשער ייפתח.

שירות לקוחות - בכל שאלה ניתן לפנות לשירות הלקוחות בטלפון 03-7187718 בימים א'-ה' בין השעות 08:00-19:00, ובימי ו' וערב חג - בין השעות 00:00-12:00.

שימו לב כי בכל הקשור לעדכוני רכבים ונהגים, רק דרכי.

אשמח לענות על כל שאלה.

שמוליק טסלר

נר זיכרון חודש סיון

לאה יבניאלי	א'	בסיון	תשע"א
עזרא אשר	ד'	בסיון	תשנ"ג
יצחק פרידברג	ד'	בסיון	תשמ"ו
יוסף יוחנן גוטליב	ז'	בסיון	תש"ע
יוסף-צבי (בוב) אדלר	ט'	בסיון	תשס"ה
גלעד נחליאל	י"א	בסיון	תשס"ג
הדסה בוכאסטר	י"א	בסיון	תש"ע
שרה (אילזה) ראב"ד	י"ב	בסיון	תשע"ב
בצלאל יעיר	ט"ו	בסיון	תשכ"ז
אריה יהודה לנג	ט"ז	בסיון	תשמ"ה
רבקה גוטליב	י"ז	בסיון	תשע"ז
עדנה ריין	י"ט	בסיון	תשע"ה
מיכאל (מיצ') חפץ	כ'	בסיון	תשס"ז
לאה כוכבא	כ"ט	בסיון	תשי"ד

אבישי טבת, זכרונו לברכה / נחמיה רפל

לקראת מועדי ישראל ולקראת חגי קיבוצו, הכין אבישי יצירות אמנות ענקיות, שהאירו, פיארו ומקשטים גם כיום את חדר האוכל של קיבוצו. פעמים אחדות באתי לבקר אותו בביתו, דווקא בשבוע שקדם לחג השבועות, כדי לראות ולהתרשם מההכנות שהוא וחבריו עשו לקראת חג הקציר והביכורים, אירוע תרבותי יהודי-ארצישראלי ענק, המושך אליו בכל שנה למעלה מ- 3,000 חברים ואורחים.

מאז "עופרת יצוקה" עבד אבישי באינטנסיביות רבה עם תושבי עוטף עזה, והביא תשובות חיוניות ומרגיעות למשפחות רבות. פלא היה בעיניי לא רק איכות עבודתו אלא גם יכולתו להכיל את הכמות המצטברת: לצערנו, משנה לשנה נוספו עוד צעירים ומשפחות להן סייע, והוא לא שכח אף לא אחד. לכולם מצא מקום בליבו, ועם כולם שמר על קשר שנמשך שנים רבות.

לעולם אזכור דברים שאמרה לי אחת מחברות הקבה"ד לאחר פיגוע בירושלים, בו נפצעה בתה. אמרה לי הָאֵם: "מדברים איתי כל הזמן, רופאים, עובדים סוציאליים, אנשי משרד הביטחון ועוד ועוד, אבל רק אחד מקשיב לי, מבין אותי, מרגיע אותי, משוחח עמי, וזה – אבישי. הוא נכס אמיתי!".
חבל על דאבדין.

רבים מאיתנו הכירו את אבישי טבת, שהלך השבוע לעולמו לאחר התמודדות עם מחלה קשה. דומני שלא רבים יודעים שאבישי, חניך השומר הצעיר וחבר קיבוץ גן שמואל, היה פעיל מן המניין במזכירות הקיבוץ הדתי!

את אבישי הכירו משפחות שכולות, אותן ליווה מרגע קבלת הבשורה המרה על נפילת בן המשפחה, עמן שמר על קשר לאורך שנים ארוכות, ולהן סייע בהתמודדות הרגשית, הנפשית והכלכלית. את אבישי הכירו חיילים שנפגעו במהלך שירותם הצבאי, וזכו – הם ומשפחותיהם – בליווי אוהב ומקצועי בדרך להחלמתם ולהשגת זכויותיהם. בימים האלה, על רקע מצוקתו של איציק סעידיאן שהבעירה את המדינה, בולט בעוצמתו הטיפול הרגיש, המסור, הנכון והמקצועי אותו זכינו לקבל מאבישי. תודה מיוחדת חבים לו עשרות בנים ובנות בוגרי י"ב שצה"ל סירב לגייסם מסיבות שונות, ובמבט לאחור אפשר לומר: בזכות פועלו של אבישי, כולם גויסו ושירתו בצה"ל.

אבישי היה אמן רב-תחומי, והוא הפליא לעשות בפסיפס, קרמיקה, ציור, שירה ועוד. הכשרתו המקצועית היתה בתחום האמנות, וגם בתקופות עמוסות בטיפול בנפגעי צה"ל, הוא המשיך לעבוד כמורה לאמנות וכמטפל ב"תרפיה באמנות".

שולחנה של קהילה / שמשון גוטליב

אספה

במוצאי שבת תתקיים אספת החברים במודל משולב, ניהול האספה בפני קהל בחדר האוכל הצפוני תוך פתיחה במקביל של אפשרות להשתתפות פעילה מרחוק באמצעות הזום, השתתפות הכוללת רשות דיבור והצבעה.

קיום האספה באופן הזה הוא ניסיון לתת מענה לקולות שעלו באספה האחרונה ולבקשות שהגיעו אלינו מחוץ למסגרת האספה. ניהול אספה באופן הזה דורש מאיתנו יצירתיות והסתגלות ובמשך השבוע התגברנו על הקשיים הטכניים. אנחנו מקווים שבזמן אמת המערכות יפעלו והאספה תוכל להתנהל כמו שאספה אמורה להתנהל.

אנחנו מזמינים את ציבור החברים שרואים בעצם ההתכנסות באספת החברים ערך מרכזי ומוביל להגיע לאספה בחדר האוכל ולהיות שותפים מקרוב.

עוד על סדר היום **בחירת ועדת ביקורת** המוצעת ע"י ועדת מינויים. ועדת ביקורת היא ועדה הנדרשת ע"י רשם האגודות השיתופיות ותפקידה לבקר את החלטות האספה והתנהלות מוסדות הקיבוץ לשם וידוא תקינות הפעולות וכן בקרה על מימוש החלטות האספה. זוהי ועדה חדשה שעד כה לא היתה קיימת אצלנו ועל הקמתה החלטנו במסגרת תקנון ארגון המוסדות. בחירת הוועדה, שהיא ועדה עצמאית וכפופה לאספה, תהיה בקלפי וכהונתה היא לארבע שנים.

לאחר מכן נעלה את הצעתנו לשינוי שעות הפתיחה של ארוחות הבוקר בחדר האוכל בימות החול.

ככל שיתיר הזמן נמשיך בסיכום תמחירי של שנת 2020 – סיום תמחיר קיום, והצגת תמחיר ענפים יצרניים.

בנייה והשלכותיה

השבוע התקיים מפגש זום עם המשפחות שבבוא היום יוכלו, אם רק ירצו, לעבור לדירות המתפנות בבנייני הקומתיים. ועדת חברים היא שיוצרת קשר עם המשפחות ומציגה בפניהם את האפשרויות למעבר ואת כללי התקנון שקובע את התור למעברים. המפגש בזום שבו השתתפו רוב המשפחות העלה מספר שאלות, אך הבולטת שבהן היתה סביב צמד המילים "בוא היום". "בבוא היום" נמצא בתוך מסגרת זמן שאותה אנחנו מכירים, אך היא תלויה במספר משתנים שעליהם עדיין אנחנו לא יכולים לתת תשובות מלאות ומוחלטות. ולכן אחת הבקשות של המשפחות היתה: "צינו את היום הקובע". לאחר קביעת אותו יום תמונת המציאות תהיה ברורה וניתן יהיה לשבץ את המשפחות כך שכל משפחה תוכל לקבל מענה על שאלות המיקום, השכנות, והקומה.

על פי התוכניות, באביב הבא ואי"ה בפסח חג האביב 26 המשפחות יהיו כבר, ברובן, בביתן החדש במערב ובמזרח. כל זאת בהנחה שמסירת הדירות תהיה בזמן שעליו סוכם עם חברת הבנייה, עם שמה המחייב: "בוני אמריקה".

אנחנו מקווים שבסוף הסתיו הקרוב נוכל להשלים את מלאכת שיבוץ דירות הקומתיים ועם זאת כבר כרגע ישנן מספר דירות פנויות שוועדת חברים מעניינת בהן את המשפחות.

ראשונה לראות את הבית מחוץ לדפי התוכנית. הסיור הכניס את החברים לאדריכלות הפנים של הבית וניתנה להם ההזדמנות לחוש ולנשום את המרחב והרוחב הדירתי.

כדי להשלים את התמונה נספר שהשבוע התקיים סיור ראשון של משפחות "ה-26" באתר הבנייה. הסיור היה ביחד עם הקבלן ונציגי צוות הביצוע שלנו. היתה זו הזדמנות

קבוצת יבנה 80-90

"המטרה היא לטעת בקרב צעירינו קצת אהבת-מולדת, גאוות-ישוב, הזדהות עם מפעלנו, מימוש כוחותיהם במסגרת מפעל דורות... רק תחזקנה ידינו, בעזרת ה' " (צוריאל אדמנית, "מבית", עמודים תשל"ג).

הזמנה למפגש סיעור מוחות

אנחנו חברה מגוונת, רב גילאית, עשירה בהון אנושי עם ידע, תחומי עיסוק ועניין רבים, חזון וכישורים.

כולם חלק מהתצרף השלם הזה שנקרא "בית קבוצת יבנה".

לפני שנצא לדרך, אנו רוצים לשמוע ולקבל את מגוון הקולות והרעיונות שקיימים בתוכנו.

נערים, צעירים (מבית ומחוץ), בני משק שחיים מחוץ לקבוצה, חברות וחברים,

אנו מזמינים אתכם לחלוק איתנו ולהשמיע רעיונות שנראים לכם מתאימים למימוש בשנה זו.

המפגש יתקיים ב"ה ביום רביעי, ח' בסיון (19.5) בשעה 19:00 באולם האירועים.

כדי שנוכל להיערך בהתאם, אנא הקדימו ושילחו לי הודעה על כוונתכם להשתתף בערב.

מוזמנים להפיץ בקרב בני משפחה וחברים.

מחכים ומצפים לשמוע אתכם.

בשם הצוות - דגנית גלס

050-6998889

שבת פרשת "בהר בחוקותי"-

אחות חירום: טל. 4000 / 050-6998317

שעות הקבלה של ד"ר מיטל דיטש מפורסמות מדי יום ראשון בקבוצת הוואטסאפ "ידיעות יבנה".

ימי ששי הקרובים במרפאה:

יום שישי ה 07/05 – גלית

יום שישי ה 14/05 – לזיט

מבקשים להזכיר כי לבדיקות דם יש להתקשר למרפאה ולתאם תור מראש.

בריאות טובה, צוות המרפאה

למחרת לאה גולדברג

הִירָק הַיּוֹם יָרֵק מְאֹד.
וְהָאֶפֶר הַיּוֹם אֶפֶר מְאֹד.
וְקִצַּת שְׁחוֹר וְאֵין לָבוֹ בְּעִיר.
וְהַנְּסָעַר הַיּוֹם נְסָעַר מְאֹד.
וְהָעֶבֶר הַיּוֹם – עֶבֶר מְאֹד.
וְקִצַּת עֲתִיד. וְאֵין הוֹנָה בְּאֹיִר.

וְעוֹד לֹא קֵל לְנִשּׁוּם, וְעוֹד לֹא קֵל
לְחִשׁוֹב מוֹל זֶה הָרוּחַ הַנִּפְתָּל.
וּמְאֹד לֹא פְּשׁוּט לְחַכּוֹת.
הַסְּעָרָה נוֹגַעַת בְּרִיסִים,
וּמִשְׁתַּבֵּר כָּל רֶגַע לְרִיסִים.

על השירים: יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת: bimkomon@gmail.com
המערכת: דינה ספראי, טליה גולדברג, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישבין.